

DE PARAMETERS

Verleden

Eindelijk komt de grote droom van Alexander von Humboldt uit: een reis rond de wereld maken en onderweg zo veel mogelijk onderzoek doen. Hij begint aan de tocht die hem de grootste wetenschapper van zijn tijd zal maken.

Heden

Ite heeft het moeilijk. Jaren geleden verdween haar moeder plotseling, en sindsdien zorgen haar vader en haar meter Kyra voor haar – maar Kyra gedraagt zich steeds vreemder. Welk geheim houdt ze verborgen?

Toekomst

Prefect Ron Barnhart zit de Hoge Raad voor. De spanningen lopen hoog op in het tweede district. Het parameterkorps staat onder druk en sommigen zetten alles op alles om operatie Kosmos tegen te werken.

Verleden, heden en toekomst komen samen. In een unieke mix van fictie en non-fictie reis je over de hele wereld én door de tijd. Het spannende begin van een nieuwe reeks, voor nieuwsgierige lezers vanaf 12 jaar.

www.clavisbooks.com

ISBN 978-9044829129

9 789044 829129

Peter Nys

De laatste kans op Kosmos

Peter Nys
met illustraties van Conz

De laatste kans op KOSMOS

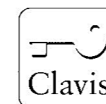
Clavis

DE PARAMETERS

Peter Nijs & Conz

De laatste kans op Kosmos

Peter Nys

De laatste kans op Kosmos (De parameters)

© 2017 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagillustratie: Conz

Omslagontwerp: Studio Clavis

Illustraties: Conz

Trefw.: wetenschap, geschiedenis, tijdreizen, avontuur

NUR ***

ISBN 978 90 448 2912 9

D/2017/4124/162

Alle rechten voorbehouden.

www.clavisbooks.com

November 1796. Lichtelberg

‘Laat me erdoor!’

‘Wacht!’

‘Idioot. Ga opzij!’

‘Maar ...’

‘Geen gemaar ...’

‘Gunther!’

‘Steek een vuur aan!’

‘Niet doen. Dan ontploft alles.’

‘Die kant op!’

Struikel.

‘Licht! Maak licht!’

‘Getver. Hier ligt ...’

Knie raakt lijf. Hoofd raakt graniet. Geschreeuw.

‘Let op.’

‘Die kant!’

Lijven botsen.

‘Je gaat de verkeerde kant op!’

‘Dit leidt naar schacht zeven.’

‘Ga uit mijn weg.’

‘Te smal. Ga opzij!’

‘Gunther, je bent ...’

‘Opzij, of ik sla je!’

‘Niet doen! Wacht!’

Gerochel. Houweel raakt wand.
'Stop! Gek!'
'Opzij!'
Gekreun. Steeds opnieuw.
Vloek.
'Wacht.'
'Zwijg! We moeten eruit!'
'Wacht. Je weet niet waar je loopt!'
'Zwijg!'
Nog een duw.
'Die kant op!'
'Je weet het niet! Je doet maar wat. Wacht.'
Hand grijpt nek.
Slik.
'Weet jij het dan wel?'
'Nee.'
Hand laat los.
Hap naar adem.
'Laat me dan.'
Mensen duwen. Stemmen roepen.
Lichamen knallen tegen elkaar.
Smekende stem.
'Wacht.'
Hand grijpt keel.
Schrik.
'Wachten waarop? Op licht? Er is geen licht. Het is ieder voor zich.'
'Nee. Huh?'
'Wat?'

'Wacht ...'
Hand laat los. Grom. Zucht. Lijf stapt door. Over lijf.
'Wacht.'
'Nee.'
'Wacht op Von Humboldt.'

De koerier vloekte in zijn druipende baard toen zijn linkerlaars in de modder verdween. Hij had de verkeerde Von Humboldt gekozen. De koude smurrie gleed langs zijn kuiten naar zijn enkels. Zijn voeten voelde hij al niet meer. 'Baronnen horen in kastelen te wonen, of in hoge herenhuizen langs betegelde straten,' knorde de man. Hij slaagde erin zijn voet los te krijgen zonder zijn laars te verliezen. 'Maar niet hier, niet in deze viezigheid, op een vuile berg.'

Twee brieven, twee broers, twee geleerden, hadden ze gezegd. De ene in Jena, de andere in Goldkronach.

Goud! Dat klonk toch aantrekkelijk? Hier kwam al eeuwen het goud van Pruisen vandaan. De mijnen waren na de Dertigjarige Oorlog stilgevallen, maar die ene broer had ze weer aangewengeld. De koerier had gouden bergen verwacht, schitterende straten en rijke steden, maar nu ploeterde hij door de modder. De koets was al vastgelopen toen ze nog maar het tweede dorp in waren gereden. Leupoldsdorferhammer, had het geheten. Furthammer, Krohenhammer, Schneckenhammer ...

De koerier vloekte opnieuw. 'Klotemodder! Wat een drassige boel! *De navel van Duitsland?* Laat me niet lachen. *De aars* van Duitsland, ja!' Hij banjerde verder door de modder de helling op. Zijn kuitbroek was volledig naar de haaien. Die spatten kreeg hij er nooit meer uit!

Er was iets vreemds aan de hand! Stemmen rolden de heuvel af. Het geroep werd luider bij elke stap die hem dichterbij de mijningang bracht. De aanblik van de mannen die in paniek rondhielden, verraste hem nog meer. Gewonden werden provisorisch verzorgd. *Een mijnramp!* De koerier liep op een geblokte kerel toe. Die zag eruit als iemand die van wanten wist. ‘Kent u Von Humboldt?’

De breedgeschouderde man veegde met zijn zakdoek de regen van zijn voorhoofd. ‘Meneer Von Humboldt zit nog binnen!’ Hij liet zich op een knie zakken en stopte zijn zakdoek tussen de tanden van een man die tevergeefs probeerde zijn verbrijzelde arm te buigen.

De koerier liep om de onfortuinlijke mijnwerker heen en probeerde zich een weg naar de mijningang te banen. Een broek vol modder leek opeens een stuk minder belangrijk.

De hitte was ondraaglijk. Alexander von Humboldt kroop op handen en knieën over de harde grond. Hij merkte niet eens dat zijn palmen helemaal waren opengehaald. Het grootste deel van de rook kringelde langs de zoldering van de mijningang. Toch reuten de hete walmen zijn longen open. Het leek wel alsof ze vol gloeiende spijkers zaten, ondanks het mondmasker. Hij hoorde zijn zware ademhaling en voelde zijn hart bonzen in zijn borstkas. Hij raakte in paniek. *Dit komt niet goed. Ik weet niet eens welke kant ik op moet!*

Alexander had zich vaak proberen voor te stellen hoe het was om in een mijnbrand terecht te komen. Iedere keer wanneer hij aan zijn ademhalingsapparaat werkte. Het ding functioneerde nog altijd niet naar behoren, dat was wel duidelijk. Hij verlangde

wanhopig naar de openlucht en de bossen rond Berlijn. Ademen werd steeds moeilijker. Er bewoog iets in de schaduwen achter hem. Begon het gebrek aan zuurstof hem nu al parten te spelen?

Het antwoord kwam onmiddellijk. Een hand sloot zich om zijn enkels. Alexander was te uitgeput om te roepen, maar zijn hart sloeg enkele slagen over. Hij keek om. Een bleek gezicht staarde hem aan. De ogen groot en rooddooraderd. ‘Help ons, meneer Von Humboldt! Alstublieft!’ De stem kraste.

Hoe weet die man wie ik ben? Beheers je, Alexander. Hoeveel mannen kruipen hier rond met een masker voor de mond en een groteske mijnwerkerslamp in de hand? Het was niettemin dankzij die lamp dat ze überhaupt nog iets konden zien. Bij ontploffingsgevaar leek een mijnwerkerslamp pure waanzin, maar Alexander had de zijne juist ontworpen met situaties als deze in het achterhoofd. Mijngas was een van de grootste gevaren voor een mijnwerker. De minste vonk kon genoeg zijn om de hele boel te laten ontploffen, maar hij had een manier gevonden om dat probleem op te lossen: zijn lamp had een eigen reservoir met perslucht, en de vlam werd veilig van de omgeving afgeschermd. Net terwijl hij die overdenking maakte, sputterde het licht. *Niet nu, niet uitdoven. Dan zijn we eraan!* In het duister zouden ze nooit hun weg naar de uitgang vinden.

Hij moest nadenken, maar bovenal handelen. Hij was Wilhelm niet. De oude rivaliteit tussen hem en zijn broer speelde weer op, maar ze prikkelde hem ook. Zijn oudere broer Wilhelm was een theoreticus. Een kanjer in de klassieke talen en een echte boekenwurm. Alexander daarentegen hield ervan zijn handen vuil te maken. Open te halen, zelfs! De wereld leer je niet kennen vanachter een bureautje, zo was zijn overtuiging.

Alexander liet zijn vingers langs de wanden van de schacht glijden. Ondertussen kroop hij werktuiglijk verder. Hopelijk de juiste kant op. De hand van de mijnwerker die hem om hulp had gesmeekt, bleef om zijn enkel geklemd. In hun kielzog kroop nog een aantal mijnwerkers mee door de gang. Hij liet het maar gebeuren: misschien kon hij ze mee naar buiten leiden, en anders zou hij tenminste niet moederziel alleen onder de grond creperen.

De vloer van deze gang helde licht omhoog, maar dat betekende eigenlijk niets. Misschien leidde dat hem juist verder van de uitgang weg. Hij bleef de wanden van de gang aftasten. Er kriebelde iets onder zijn vingertoppen. Eindelijk ontdekten zijn handen wat hij zocht: kleine worteltjes. Die vond je enkel dicht bij de uitgang van de mijn. Leven verscheen op de meest onwaarschijnlijke plaatsen, maar altijd in de buurt van zonlicht. Hij trok het masker voor zijn mond weg en schreeuwde het uit: 'Hierlangs! Deze gang leidt naar buiten.'

De man achter hem knikte. De rest kon hij niet meer zien. Maar er klonk gehoest, dus ze waren er wel nog!

Met donderend geraas stortte een deel van een verderop gelegen zijgang in. Alexander hoorde geschreeuw. *Nog meer mijnwerkers!* Hij kroop sneller vooruit. De nieuwe schok liet hem de pijn aan zijn handen vergeten. Voorzichtig schoof hij de lamp in de zijgang. Een rotsblok lag boven op een hoop gruis en kleinere stenen. Hij versperde een groot deel van de gang. Een stuk van de zoldering was naar beneden gekomen.

'We krijgen er geen beweging in. Het is te zwaar. Help ons, alsjeblieft!'

Alexander draaide zich om. Hij rukte de hand die zijn enkel omklemde los en trok de man naast zich. 'Help me, we zullen

proberen van deze kant uit te duwen. Het is hier smal, we kunnen maar met z'n tweeën bij de rots. Ik tel tot drie en dan duwen we zo hard mogelijk!' Hij richtte zich daarna tegen de mijnwerkers aan de andere kant van het massieve stuk steen: 'We proberen het jullie kant op te duwen. Ga achteruit!' Hij wachtte even, om er zeker van te zijn dat de mannen in de zijgang afstand hadden genomen. 'Oké, ik tel tot drie. Een, twee, drie ... duw!'

Ze probeerden het verscheidene keren, maar het was hopeeloos: de steen bewoog geen millimeter. Von Humboldt liet zich op zijn achterwerk zakken en sloeg met beide vuisten tegen zijn voorhoofd. *Denk na, die mijnwerkers hebben je hulp nodig.* De oplossing lag recht voor zijn neus: een van de stutbalken was scheefgezakt en een andere lag er los tegenaan. 'Een hefboom! Natuurlijk, dat is het: een hefboom!'

Wederom sputterde de lont van zijn lamp. *Niet nu, verdomme!* Hij vloekte opnieuw en al was het dan bij zichzelf, normaal deed hij dat nooit. Alexander sloeg nogmaals tegen de lamp. Ze flakkerde weer wat op. Er restte niet veel tijd.

'Iedereen die nog een beetje adem in zijn longen heeft: help me deze balk tussen die andere en het rotsblok te schuiven.'

Handen werden uitgestoken en spieren werden gespannen. Met meer geluk dan kunde lukte hun opzet.

'Op drie duwen we de balk naar de wand van de schacht. Geef alles wat je nog in je hebt. We hebben niet lang meer.'

Deze keer gaf de grote steen meteen mee. De wetten van de fysica wonnen van de onverzettelijkheid van een log rotsblok. Dat schoof ratelend van de hoop kleinere rommel. Tellen later kropen de eerste mijnwerkers erover, richting hun redders. Er was echter geen tijd dit kleine succes te vieren. Alexander was

dan ook al terug tot in de hoofdgang gekropen. Klaar om zijn treintje van ellende naar buiten te loodsen.

Het vlammetje in de lamp danste op en neer. Von Humboldt sloeg opnieuw met de vlakke hand op de koperen voet van de lamp. Het mocht niet baten. *We zijn verloren*. In het laatste flikkerende licht zag Alexander nog net een schim opdoemen uit de donkere gang voor hem. De man kroop ook op handen en knieën. Hij had een zakdoek voor de mond gebonden. Alexander probeerde de man te herkennen, maar de ogen kwamen hem niet bekend voor. Bovendien liep een lelijk litteken dwars door de wenkbrauw van de onbekende. Dat zou hem zeker zijn opgevallen als hij de man ooit eerder had ontmoet.

Het licht doofde onherroepelijk. De duisternis wikkelde zich als een rokerige vod om het hoofd van de uitvinder. Alexander bonkte met zijn vuisten op de grond. Alsof hij hiermee een of andere occulte rite had uitgevoerd, floepte er opnieuw een licht aan. Niet afkomstig van zijn lamp, maar van het hoofd van de mysterieuze schim voor hem. Het licht scheen veel feller dan Alexanders lampen ooit hadden gedaan. Hij kreeg geen tijd er vragen over te stellen.

‘Hierlangs! Grijp mijn been vast!’

Alexander deed wat hem werd opgedragen. De onbekende wist blijkbaar welke kant ze op moesten. Ze baanden zich een weg door de donkere gang, die zich steeds meer met rook vulde. De felle lichtstraal was zelfs hiertegen opgewassen. Alexander had zijn mondmasker opnieuw voor zijn mond getrokken. Hoe de anderen er nog in slaagden te ademen, was hem een raadsel.

Niet veel later klonk een opgewonden stem. ‘We hebben de uitgang gevonden. We zijn gered!’

Alexander wilde het uitschreeuwen, maar hij voelde er niets voor zijn mondmasker weg te halen.

De heldhaftige locomotief van hun treintje draaide zich om. Hij trok Alexanders hand los van zijn enkel. ‘Rechtdoor. Kruip naar buiten!’

Alexander von Humboldt, de assessor bij het departement van Mijnbouw en Hoogovens, liet zijn lotgenoten een voor een voorgaan. Met het mondmasker kon hij het net iets langer uithouden dan zij. Bovendien wilde hij zeker weten dat er niemand achterbleef. Uiteindelijk zat enkel zijn mysterieuze redder nog naast hem. Alexander wilde de man aanmanen de anderen te volgen, maar die gebarde druk dat Alexander eerst moest. *Hij heeft ons naar buiten geleid*, dacht Alexander. *Misschien moet ik inderdaad maar voorgaan*. Zo snel hij kon, kroop hij naar voren. Het licht tegemoet.

Iemand kwam naar hem toe gelopen en hielp hem overeind. Alexander stapte vooruit en stootte zijn hoofd tegen een stutbalk. Hij voelde het amper. Samen strompelden ze de buitenlucht in. Hij rukte het mondmasker weg en smeed het van zich af. Met een natte plof belandde het in het slijk. Een voet trapte het onding diep in de modder der vergetelheid. Alexander merkte het niet eens. Hij had gehoopt een grote teug frisse lucht in zijn longen te kunnen zuigen, maar in plaats daarvan kreeg hij een reutelende hoestbui. Zijn benen begaven het onder hem en hij zakte op zijn knieën in de bruine smurrie. De opzichter die bij de uitgang van de mijn had gestaan, ging naast hem zitten en sloeg een arm om zijn schouders. Alexander keek op. Waar was hun mysterieuze redder gebleven? Er verscheen niemand meer uit de gapende mond van de ellendige mijn. ‘Er is ... nog iemand ... in de mijnschacht.’

De man klopte op zijn schouder. ‘Ik heb niemand meer gezien, meneer Von Humboldt! U was de laatste!’

Von Humboldt begreep er niets van: ‘Maar ... hij heeft ons gered!’

Alexander wilde de mijn weer binnenlopen om zijn geheimzinnige redder te halen, maar dat stond de opzichter niet toe. ‘Het instortingsgevaar wordt alleen maar groter en terugkeren is pure zelfmoord. Laat het gaan, meneer Von Humboldt. Daar zijn geen overlevenden meer!’

Alexander was te uitgeput om zich te verzetten en toen de hospikken arriveerden, liet hij zich als een willoos slachtlam afvoeren.

De opzichter kauwde zenuwachtig op zijn onderlip. Hij had een goede reden om de geheimzinnige redder niet te hulp te schieten. In stilte zette hij zijn gedachten op een rijtje: *Von Humboldt mag de ware identiteit van die man nooit te weten komen. Dit had verschrikkelijk mis kunnen lopen. Ik wilde enkel de lamp saboteren, het was nooit mijn bedoeling een complete mijnramp te veroorzaken! Het wordt tijd om Fichtelberg te verlaten, er komen vast nog meer kansen om Von Humboldt te dwarsbomen!*

Alexander had wezenloos voor zich uit zitten staren. Zijn pijnlijke schouder als een herinnering aan hoe de pezige opzichter hem bij zijn arm van de mijningang had weggetrokken. De man had daardoor meer dan waarschijnlijk zijn leven gered.

En nu zat hij hier, in een klaslokaal van de mijnschool. De school die hij zelf had helpen oprichten. Tegenover hem een koerier uit de hoofdstad. Alexander zat erbij als een geslagen hond. De koerier had hem zojuist meegedeeld dat zijn moeder

was overleden en hij beseftte dat er van hem heel wat emotie werd verwacht. Het tegendeel was waar: een vreemde gevoel-loosheid overviel hem. Ze was een strenge moeder geweest en had Alexander voortdurend het gevoel gegeven dat zijn broer Wilhelm eigenlijk haar favoriet was. Vooral na het vroegtijdige overlijden van zijn vader. Alexander vroeg zich af of het veel zin zou hebben af te reizen naar het ouderlijk huis. Schloss Tegel, het kasteel van de verveling!

‘Het spreekt vanzelf dat uw aanwezigheid in Berlijn wordt gewenst. Er zijn nog heel wat zaken, eh ... af te handelen. Uw moeder heeft u een aanzienlijk vermogen nagelaten, meneer Von Humboldt.’

De stem van de koerier leek van ergens heel ver weg te komen. Ze klonk wat dof in zijn oren, maar dat kon natuurlijk ook het gevolg zijn van de vreselijke gebeurtenissen in de mijn. De schroeiende hitte en de verstikkende rook. Alexanders blik bleef op zijn eigen handen rusten. Lappen vel waren van zijn handpalmen geschuurd en het rauwe vlees stak bloedrood af tegen de bleke huid. Dezelfde zuster die ze zojuist voorzichtig met lauw water had gewassen, wikkelde er nu even voorzichtig enkele helwitte windsels omheen. ‘Heeft ze nog veel pijn geleden?’ Het klonk vreselijk afgezaagd, maar hij wist niet wat hij anders moest vragen.

De koerier vouwde zijn handen, alsof hij met dat gebaar wilde onderstrepen dat hij zijn woorden met het grootste respect zou kiezen. ‘Ze is rustig heengegaan.’ Hij sloeg zijn ogen neer.

Alexander wist dat de man loog. Kanker was een bijzonder smerige ziekte en eindigde bijna altijd met een pijnlijke dood. Hij zuchtte. ‘Ach, het maakt eigenlijk ook niet meer uit, toch?’

De koerier wist niet meteen wat hij daarop moest zeggen en haalde maar zijn schouders op. Zijn mond vertrok zich in een wat ongemakkelijke grijns. Hij stond op en stak een map onder zijn arm. Alexander vroeg zich af waarom hij die had meegenomen. Hij had het ding niet één keer geopend. Met een kuch en een beleefde groet nam de koerier afscheid. Het was pijnlijk duidelijk dat hij zich zo snel mogelijk uit de voeten wilde maken.

Februari, Antwerpen

Ite keek haar vader aan alsof die net een moord had begaan. Hoe haalde hij het in zijn hoofd op dit moment zijn mobieltje tevoorschijn te halen? Ze staaarde naar hem met ogen die stenen konden splijten. Het werkte. Hun blikken kruisten elkaar en met een wat ongemakkelijke grijns liet hij de smartphone weer in zijn vestzak glijden. De regendruppels vormden kleine bolletjes op zijn donkerblauwe kostuum. Het was een koude en natte dag. Perfect voor de gelegenheid. Een begrafenis voor een hondje leek misschien wat belachelijk voor een zestienjarige, maar daar had ze nu lak aan.

Haar pup, Mops, lag in een houten kistje dat ze van tante Kyra had gekregen. Gelukkig was zij er nog. Kyra begreep haar tenminste. Hoe ze zich voelde nu haar trouwe hondje dood was. Zij zou nooit op het idee komen op een moment als dit haar mobieltje te pakken. Het ziellose en lege omhulsel in de kist was alles wat er van Mops over was. Toch wilde Ite het begraven. Ze gruwde bij de gedachte dat hij door een gespecialiseerd bedrijf zou worden opgehaald, zoals papa had voorgesteld. *En dan wat? Naar een fabriek om er lijn van te maken? Ze had eens ergens gelezen dat ze dat deden met dode dieren. Of was dat enkel met paarden zo?*

Ite keek naar haar handen. Een dikke blaar prikte op haar handpalm. Daar zou straks het vel gaan loslaten, met een rauwe rode plek als resultaat. Ze was niet gewend om met een schop

een gat in de grond te graven. Dat had ze zelf moeten doen.

Ze haalde een vel papier uit haar achterzak en vouwde het langzaam open. Tante Kyra trok Ite tegen zich aan en hield haar zwarte paraplu boven haar hoofd. Het meisje kuchte en las voor: 'Lieve Mops. Vandaag neem ik afscheid van jou. Toen ik je kreeg, was ik eerst niet blij. Niemand kan mama vervangen, maar ik kon toen nog niet weten dat ...' Ze stakte. Een dikke prop schoot in haar keel. Ze slikte haar verdriet weg en las verder: 'Hoe kan een jonge pup nu van ouderdom sterven?' Verder kwam ze niet. Opnieuw was spreken te moeilijk.

Ouderdom! Dat was het verdict van de dierenarts geweest. Verstramde gewrichten en een versleten hart. De dierenarts snapte er zelf ook geen sikkepit van. Ite snikte. De tranen liepen over haar wangen. Ze raakte iedereen kwijt. Eerst mama en nu Mops. Een hand klemde zich om haar schouder. Ze keek op. Papa stond ondertussen ook naast haar. Een regendruppel rolde over zijn kaak tot aan zijn mondhoek, of was het een traan? Misschien omdat ze mama had genoemd.

Ite snoof. 'We gaan je missen, Mops. Rust nu maar zacht en doe de groeten aan mama.'

Aan de andere kant van het met wolken beschilderde kistje hield Hanne, de beste vriendin van Ite, het ook niet meer droog. Het was wel zeker dat de regen er hier niets mee te maken had: Hanne leefde volledig vanuit haar emoties. Ze knikte naar Jens, een iets te magere, opgeschoten kerel met blonde haren. De drie vrienden waren al sinds de lagere school onafscheidelijk. Hanne en Jens stapten naar voren en tilden voorzichtig het kistje van het natte gras. Het was tijd om hun lugubere taak te vervullen. Dit was het minste wat ze nu voor Ite konden doen. Ze hurkten

naast de put en lieten het stoffelijk overschot van de onfortuinlijke Mops erin zakken. Jens greep de schop en liet de berg zand met kleine scheppen weer in het gat glijden. Dat klusje was voor hem alleen. Hanne zou dat nooit aankunnen. Jens had een heel ander temperament dan Hanne, meer dat van de koele wetenschapper. Hij vond het heel erg van Mops, maar kon het niet nalaten zijn gedachten de vrije loop te laten. *Hoe zou het eigenlijk zijn om begraven te worden? Stel je voor dat je dan nog leeft. De duisternis onder het deksel. Het geroffel van de aarde op de kist, terwijl je graf wordt gevuld. Je zware ademhaling en het bonzen van je hart. De paniek!* Jens voelde een koude rilling over zijn rug lopen. Hij probeerde de donkere gedachten letterlijk van zich af te schudden, maar dat bleek moeilijk. Het was alsof zijn geest door de neerddarrelende aarde werd verstikt. Hij keek op en zag dat Ite zich uit de omarming van haar tante Kyra loswerkte.

Kyra keek haar pupil bezorgd aan. 'Gaat het wel, meisje?'

Het begon weer harder te regenen. De gutsende druppels losten de realiteit langzaam op. Wat overbleef waren flarden die tot de in gedachten verzonken Jens doordrongen.

Het begint met Ite: 'Iedereen verdwijnt!'

En dan haar papa: 'Wij zijn er nog!'

'Laat me los!'

'Wacht!'

'Ga opzij!'

'Ite, je bent ...'

'Laat haar maar!'

'Maar ze is ...'

'William!'

Tanden op een lip.
Handen wringen.
'Ik wil haar troosten!'
'Dat kun je nu niet!'
'Maar ...'
'Laat het gaan, William'
'Kyra ...'
Hand laat los. William gromt.
Hanne en Jens blijven achter.

Jens trapte de aarde stevig aan. Nu de rust terugkeerde, kregen zijn gedachten weer wat meer vaste vorm. *Zouden mijnwerkers ook zo'n beklemmend gevoel krijgen als ze onder de grond zitten? Dan kun je dat werk toch nooit volhouden?* Hij keek naar Hanne. Die staarde hem met grote ogen aan. Hoelang stond ze al naar hem te kijken? Jens voelde de behoefte iets te zeggen en flapte zijn eerste ingeving eruit: 'Mijnwerker moet echt een verschrikkelijk beroep zijn.'

Hanne kon haar oren niet geloven. 'Mijnwerker? Jens, hoe kom je daar nu weer bij? Ik zou weleens willen weten wat er allemaal in dat hoofd van jou omgaat. Volgens mij leef jij in een heel andere wereld dan de rest van de mensheid.'

Jens glimlachte. Hij beseftte dat hij zijn gedachten nooit helemaal eerlijk met Hanne kon delen. Ze zou hem gek verklaren. 'Ik denk dat we hier klaar zijn, Hanne. Gaan we naar binnen?'

Hanne had nog steeds een frons op haar voorhoofd. Waarom grijnsde die Jens nu weer? Was hij haar aan het uitlachen? 'Ja, laten we dat maar doen. Ite heeft ons nodig.' De irritatie lag er vingerdik bovenop. Ze draaide om en beende met grote passen naar het huis.

Jens trok zijn schouders op, zette de spade opzij en volgde haar.

Dokter William Zero, Ites vader, stuurde het tweetal meteen door naar Ites kamer. Hij had vandaag al voldoende tijd verloren en er zaten weer een heleboel patiënten in de wachtkamer. Stuk voor stuk geïrriteerd omdat dokter Zero zijn spreekuur later was begonnen. 'Ze is boven, jongens. Jullie weten de weg.'

Tante Kyra stond tegen het aanrecht geleund. Jens keek haar aan. Ze knikte, nauwelijks merkbaar. Wanneer William en zij samen waren, leek zij op een of andere manier toch altijd de beslissingen te nemen. Soms heel subtiel, maar duidelijk genoeg.

Hanne en Jens renden de trap op. Ite zat op de rand van haar bed. Haar hoofd rustte in haar handen. Haar ogen waren rood, maar de tranen had ze al weggeveegd. Hanne ging naast haar zitten.

Jens liet zijn schouder tegen de deurlijst zakken. Hij haatte dit soort stiltes. Zijn ogen dwaalden af naar de wereldkaart die boven het bureau tegen de muur hing. Hij beet op zijn onderlip. Een replica uit een oude atlas, die Ite van haar tante cadeau had gekregen. *Wereldkaart met verspreiding van de landbouwgewassen naar Frederik Schouw en isothermen naar Alexander von Humboldt*. Het was vreemd: dit ding hoorde eerder thuis op *zijn* kamer. Tussen de boekaffiches en filmposters hing het hier redelijk misplaatst. Misschien maakte het feit dat Ite de kaart van Kyra had gekregen een verschil: Ite zou haar meter niet willen beledigen door toe te geven dat ze een geschenk van haar helemaal niet leuk vond.

Plots werd de stilte doorbroken. 'Misschien vinden jullie dat ik overdrijf voor een hondje.'

Hanne schudde heftig nee. Natuurlijk beseftte ze dat Ite nu ook aan haar mama dacht. Het was te confronterend om dat hardop te zeggen. Ze liet Ite haar relaas verder doen.

'Mops was amper vier maanden oud. Hoe kan die stomme

dierenarts nu beweren dat hij van de ouderdom is gestorven?’

Jens kruiste zijn armen. ‘Misschien leed het beest aan progeria?’

Hanne keek hem aan alsof hij zonet *out of the blue* Russisch had gesproken. ‘Waar heb jij het nu weer over?’

Jens tuitte zijn lippen om aan te geven dat hij ook maar gewoon zijn best deed het gesprek gaande te houden. ‘Progeria is een ziekte. Eentje waardoor je heel snel verouderd.’

Ite kneep haar ogen samen. ‘Is dat niet iets wat enkel bij mensen voorkomt?’

Jens moest toegeven dat hij dat niet wist.

Ite balde haar vuisten. ‘Ik denk heel wat anders ... Christoph Nichols zit hierachter!’

‘Wie?’ De naam zei Hanne niets.

Het was alsof Ite op deze vraag had gewacht. Ze antwoordde zonder aarzelen: ‘Nichols, die enge man bij het schoolplein!’

Meer hoefde ze niet te zeggen. De politie had hem vorige week tijdens de pauze opgepakt. Een vieze en oude zonderling die aan de schoolpoort naar de kinderen stond te staren. Er had niets over in de krant gestaan, maar er werd wel druk over gepost op sociale media.

Jens herinnerde zich plots dat hij die naam had opgevangen. ‘Het lijkt wel of jij hier meer over weet. Kom op, vertel!’

Ite trok haar benen op en sloeg haar armen om haar knieën. ‘Ik heb wat onderzoek naar die Nichols gedaan ...’

Dit was een verrassende wending. Jens ging in kleermakerszit op de grond voor de meisjes zitten. ‘Hoe bedoel je, *onderzoek gedaan*? Heb je mensen ondervraagd of ben je gaan snuffelen in de politiearchieven?’

‘Natuurlijk niet, dommerd. Hoe zou ik daar in godsnaam toe-

gang tot krijgen? Misschien is *onderzoek* ook wel wat overdreven. Ik heb eerder toevallig iets ontdekt ... Ik hoorde twee docenten op de gang. Vlak na de pauze. Ik pakte net mijn boeken uit het kluisje. Ze hadden het over Nichols. Hij heeft blijkbaar ooit nog op het lyceum lesgegeven.’

Hanne sloeg een hand voor haar mond. Toch ontsnapte er een gillette. ‘Nee, echt? Die viezerd?’

‘Een viezerd is het zeker ...’ fluisterde Ite. ‘Hij kon met zijn handen niet van de leerlingen blijven.’

Jens liet de woorden even tot zich doordringen. ‘Hebben ze dat zo gezegd?’

‘Volgens die rosse van aardrijkskunde werd Nichols “verdacht van grensoverschrijdend fysiek gedrag naar een leerling toe”. Dat is meer dan duidelijk!’

Jens zag dat anders: ‘Hij is dus nooit veroordeeld. Dan kun je toch ook niet weten of hij echt iets verkeerd heeft gedaan?’

Het werd Hanne te veel. Deze Jens kon haar in een mum van tijd perfect op de kast jagen. ‘Je bent echt onuitstaanbaar, Jens! Op mijn rekenmachine is één plus één nog altijd twee. Ze plukken iemand echt niet zomaar van straat. Dit hele zaakje stinkt!’ Ze aarzelde even. ‘Maar ik begrijp nog altijd niet wat Nichols met Mops te maken heeft ...’

Het duurde even voordat Ite antwoordde. ‘Wat ik ga vertellen, lijkt misschien vergezocht. Voor mij is de zaak echter zo klaar als een klontje. Nichols heeft mij al eens aangesproken. Hij stelde toen een heleboel gekke vragen over Mops.’

‘Wat?’

‘Hij hield me enkele dagen voor die hele affaire zomaar staande op straat. Hij had vragen over Mops. Ik liet haar uit. Hij was

heel erg in haar geïnteresseerd. Vroeg hoe oud ze was en of ik niets bijzonders aan haar merkte. Of ze soms een doffe vacht of waterige ogen had? Ik ben zonder iets te zeggen doorgelopen.'

'Liet hij je zomaar gaan?' vroeg Jens.

'Gelukkig ging hij me niet achterna, al betwijfel ik of hij me had kunnen bijhouden als ik het op een lopen had gezet.'

Jens' ogen spraken boekdelen: hij was niet echt overtuigd. Het kon nog steeds een ongelukkige samenloop van omstandigheden zijn geweest.

Ite ging verder: 'Maar er is meer. Ik zweer je, die middag bij het schoolplein was Nichols daar voor mij!'

Opnieuw klonk er een gillette. 'Nee, dat meen je niet! Denk je dat die perverseling je stalkt of zo?'

Ite had hierover al nagedacht. 'Nee, ik denk dat hij nog meer over Mops wilde weten. Die gore oude vent was niet in mij geïnteresseerd, maar in mijn pup. Hij stond tegen de afsluiting mijn naam te roepen: "Ite! Ite! Ik heb nog een paar vragen over je pup ... Ite! Is ze nog even actief als vroeger? Eet ze goed?" Een heleboel kinderen staarden naar ons. Ik weet wat ze dachten: *Waar kent Ite die zonderling van?* Ik kon al die starende gezichten niet langer verdragen. Ik ben naar binnen gelopen en heb het schoolhoofd gemeld dat er een enge man bij de schoolpoort stond. Die keek door het raam en vloekte. Ik denk omdat ze Nichols herkende.'

Hanne floot door haar tanden. 'En wat deed ze toen?'

'Ze greep meteen de telefoon. Ik had niet verwacht dat ze de politie zou bellen ...'

Jens kwam even in de verleiding hardop te zeggen wat er door zijn hoofd ging: *Misschien heeft Nichols zijn werkveld van jonge kinderen naar jonge honden verlegd ...* Hij besloot ook deze keer

zijn gedachtecronkels voor zich te houden. Er was een betere vraag om te stellen: 'Weet je zeker dat Nichols Mops niet gebruikte om een gesprek met je aan te knopen?'

Dit leek zelfs voor Hanne een goede vraag. 'Helemaal mee eens, Jens. Dat Mops aan een of andere vreemde ziekte overleed, lijkt mij nog altijd een heel ongelukkig toeval. Zelfs als die Nichols een hondenfluisteraar is, blijf ik ervan overtuigd dat hij zijn kennis misbruikte om met je aan te pappen. Die pervert zit gewoon achter jonge meisjes aan!'

Ite knikte, maar binnenin knaagde de twijfel aan haar.